

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 2. prosince 2016 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Gabriely Pudilové a soudců JUDr. Dagmar Šídové a Mgr. Romana Buchala o odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], [datum narození] v [obec], t.č. ve Vazební věznici v Liberci, proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 3.10.2016 č.j. 3 T 98/2016-244,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výrocích o způsobu výkonu trestů odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se rozhoduje tak, že se obžalovaný [celé jméno obžalovaného], [datum narození], podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku pro výkon trestů odnětí svobody zařazuje do věznice s dozorem.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soudu prvního stupně byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vinným, že:

1. v [obec], ul. [adresa], dne 6. 2. 2016 v době kolem 13.00 hodin, v bytě, který obýval společně se svými dvěma nezletilými syny a manželkou [jméno] [příjmení], [datum narození], tuto nejprve v předstíni bytu začal objímat, přičemž říkal, „miluju tě ty káčo pitomá“, líbal ji a vyzýval, aby s ním šla do ložnice, což odmítala; následně ji dostřkal na postel v ložnici, a ačkoliv mu opakovala, že nechce a nemůže, líbal ji s tím, že si to rozdají na prasáka; když se do ložnice začali dobývat synové, kterým vypadla klika ze dveří, křičel na ně, aby je nechali být a odešli do obývacího pokoje; poté vstal, otevřel dveře a křičel na všechny vulgární výrazy; když [celé jméno poškozené] chtěla odejít, chytil ji za trup a odnesl zpět do ložnice, přičemž zavřel dveře, zde ji povalil na postel a zasedl s tím, že je stále jeho žena a pokud mohou jiné, ona může taky; přestože ho opakovaně žádala, aby ji nechal být, zvedl ji ruce nad hlavu, kde je držel, líbal ji a snažil se dostat pod její tričko, a když se zvedala, zatahl ji za vlasy zpět;

následně se snažil vsunout svůj ztopořený pohlavní úd do jejich úst, což se mu nepodařilo, neboť se bránila, snažila se vysmeknout nebo ho kousnou, přičemž se mu podařilo vybrnout její tričko, stáhnout podprsenku a odhalit ňadra, která olizoval; vzhledem k tomu, že do pokoje vstoupil starší syn a řekl mu, aby matku nechal být, ve svém dalším jednání nepokračoval;

2. v [obec], ul. [ulice] [adresa], dne 5. 4. 2016 kolem v 20:15 hodin, poté, co mu [celé jméno poškozené], [datum narození], odemkla byt, ve kterém měl přespát, ve 4. patře domu, a vstoupila do něho s tím, že vyžvedne náhradní klíče, využil toho, když k ní přistoupil a snažil se jí políbit na krk, což se mu nepodařilo, neboť uhnula hlavou, následně ji rukama strčil na postel, sedl si na ni a držel obě ruce pevně nad její hlavou s tím, že se jí neustále snažil líbat na krk, ačkoliv mu opakovaně říkala, aby z ní slezl, protože to nechce; když se jí po chvíli podařilo vysmeknout a jít si pro své věci, odešel do vedlejší místnosti, kde si svlékl tričko a rozeplnul kalhoty; opět k ní přistoupil, chytil a strčil do postele, kde ji zasedl, přičemž jí jednou rukou držel a druhou rukou se jí snažil osahávat a nepřestal, i když ho žádala, aby svého jednání zanechal, že jí to bolí, přičemž jí říkal, že to strašně chce a ví, že ona také; přes její obranu, kdy hýbala nobama, ji vybrnul tričko nad úroveň pupíku, ruku vsunul pod legíny a přes spodní prádlo, které se pokoušel dát na stranu, pohyboval rukou v oblasti jejích genitálií, čemuž se stále bránila, hýbala se, v důsledku čehož se jí podařilo vymanit z jeho sevření, odstrčit ho ze sebe a z bytu utéct.

Jednání obžalovaného specifikované pod bodem ad-1/ napadeného rozsudku bylo kvalifikováno jako pokus zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a jednání pod bodem ad-2/ jako přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovanému byl podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku za skutek pod bodem ad-1/ a za sbíhající přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku z trestního příkazu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 8.2.2016, č.j. 3 T 2/2016-96 uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, a současně byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 8.2.2016, č.j. 3 T 2/2016-96, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Za skutek pod bodem ad-2/ napadeného rozsudku byl obžalovanému uložen podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, a dále pak bylo obžalovanému podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné léčení protitoxikomanické v ústavní formě.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání, kterým brojl proti výroku o vině i trestu rozsudku soudu prvního stupně. Ke skutku pod ad-1/ napadeného rozsudku uváděl, že existují důvodné pochybnosti vzhledem k provedeným důkazům o tom, že se skutek udál podle popisu soudu, zejména pokud jde o snahu obžalovaného vsunout pohlavní úd do úst poškozené, což je klíčový aspekt pro právní kvalifikaci jednání obžalovaného dle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Poukazoval na výslech poškozené i výslech nezl. [celé jméno svědka], z nichž plyne, že obžalovaný byl po celou dobu události oblečený a neměl penis vyndaný z kalhot. Za této situace se tak těžko mohl pokusit vsunout svůj penis do úst poškozené, jak je uváděno soudem prvního stupně. Stejně tak tvrzení poškozené, že se jí snažil vsunout penis do úst, se v tomto směru nejeví být zcela přesným a věrohodným. Existují tedy důvodné pochybnosti o tom, že se obžalovaný pokusil vsunout svůj pohlavní úd do úst poškozené a že se svým jednáním dopustil zločinu dle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaný spáchání uvedeného skutku popřel a uváděl, že se s manželkou pouze pokusil navázat sexuální kontakt a jednání z důvodů jejího nesouhlasu zanechal. V posuzovaném případě tak bez pochybností nebyl prokázán pokus spáchat pohlavní styk souloží nebo jiným způsobem srovnatelným se souloží a tvrzení poškozené o tom, že se jí obžalovaný pokusil vsunout penis do úst, se jeví být spíše domněnkou poškozené, než skutečností s ohledem na oblečení obžalovaného. Ke skutku pod bodem ad-2/ napadeného rozsudku pak uváděl, že soud prvního stupně nedostatečným způsobem hodnotil provedené důkazy, zejména pokud jde o hodnocení osobnosti poškozené [celé jméno poškozené] a její chování před samotným incidentem v bytě svědka [celé jméno svědka], který uvedl, že poškozená

je akční a flirtuje, zachytil i náznaky pokusu o navázání kontaktu mezi obžalovaným a poškozenou. Zatímco poškozená v přípravném řízení popsala celou událost ve zkratce tak, že za obviněným měla zabouchnout dveře a odejít, tak při hlavním líčení jsou v její výpovědi nové okolnosti, které nasvědčují tomu, že s obžalovaným byli nejspíše, „v dobrém rozmaru“, flirtovali spolu a za této situace se obžalovaný pokusil o navázání sexuálního kontaktu, kterého dobrovolně zanechal poté, co zjistil, že poškozená o toto nemá zájem. Obžalovaný v rámci svého odvolání poukazoval na další rozpory ve výpovědi poškozené v přípravném řízení proti její výpovědi při hlavním líčení, kdy v přípravném řízení na rozdíl od hlavního líčení uváděla, že obžalovanému dala facku. Obdobně tak existují pochybnosti o tom, že poškozená z bytu utekla, přičemž odchod z bytu podporuje výpověď obžalovaného. Obžalovaný namítal, že s ohledem na tyto skutečnosti nelze dospět k závěru, že by se dopustil spáchání přečinu znásilnění dle § 185 odst. 1 tr. zákoníku a nebylo jeho úmyslem nutit poškozenou k pohlavnímu styku, když si předchozí chování poškozené vyložil jako výzvu a pokusil se s ní navázat sexuální kontakt. Obžalovaný dále poukazoval na skutečnost, že celkový trest odnětí svobody v trvání tří let je nepřiměřeně přísný a v případě skutku pod bodem ad-1/ by mělo být zváženo, zda je namíste ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody, u skutku pod bodem ad-2/ případně bylo namíste zvážit uložení podmíněného trestu odnětí svobody, resp. zastavení trestního stíhání. Obžalovaný dále navrhoval, aby pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem a současně nesouhlasil ani s uložením ochranného léčení protitoxikomaničké v ústavní formě s ohledem na délku předpokládaného pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody.

Krajský soud na základě včas a řádně podaného odvolání obžalovaného přezkoumal podle ust. § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a dospěl k tomuto závěru.

Pokud jde o procesní postup orgánů činných v trestním řízení včetně řízení před soudem prvního stupně, pak krajský soud v tomto postupu nezjistil žádné pochybení či vadu, které by měly za následek zrušení rozsudku soudu prvního stupně postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Okresní soud taktéž provedl dokazování v potřebném rozsahu a v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu a taktéž provedené důkazy hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tj. jednotlivě i v jejich souhrnu způsobem, který neodporuje zákonitostí logiky a se zřetelem na všechny podstatné okolnosti významné pro správné zjištění a posouzení stavu věci. Odvolací argumentace obžalovaného fakticky napadá způsob hodnocení svědeckých výpovědí a výpovědí poškozeného soudem prvního stupně. Odvolací soud je hodnocením provedeným okresním soudem vázán a odchýlit se od tohoto hodnocení a popisu skutkového stavu obsaženého v napadeném rozsudku by mohl pouze tehdy, pokud by takové hodnocení vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo by neúplné či nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro skutková zjištění. Důvody pro jiné hodnocení důkazů, než jak učinil soud prvního stupně, však krajský soud neshledal a skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná a jsou řádně, podrobně a logicky odůvodněna.

Pokud jde o jednání obžalovaného popsané pod bodem ad-1/ napadeného rozsudku, pak v tomto směru je z výpovědi poškozené [celé jméno poškozené] patrné, že obžalovaný zasedl na ležící poškozenou, držel jí ruce nahoře a i přes její odpor spočívající v tom, že se poškozená snažila obžalovaného kousnout, házela sebou, zvedala kolena a zvyšovala hlas, aby přišly děti, se obžalovaný snažil posunout dopředu a snažil se poškozené zasunout svůj pohlavní úd do pusy. Poškozená v tomto směru uváděla, že se obžalovaný, „snažil posunout k ní dopředu k puse, ale přes ty tepláky mu to nešlo přetáhnout“. Z výpovědi poškozené dále plyne, že poté, kdy přiběhl starší syn a zakřičel na obžalovaného, ať nechá poškozenou na pokoji, obžalovaný svého jednání zanechal. Výpověď poškozené v tomto směru v podstatných bodech koresponduje s výpovědí nezl. svědka [celé jméno svědka] z přípravného řízení, z níž je patrné, že nezl. syn obžalovaného a poškozené se nacházel v době incidentu v bytě a z popisu události svědkem je jednoznačně patrné, že k incidentu došlo přes nesouhlas poškozené, kdy nezletilý [jméno] rozkopnul dveře

ložnice a říkal obžalovanému, aby poškozenou pustil. Současně uváděl, že poškozená byla vystrašená, k jejímu popisu uvedl, že poškozená na sobě měla elastické tílko a měla venku část podprsenky, obžalovaný nic svlečeného neměl. Věrohodnost výpovědi poškozené je pak podporována nepřímo i s ohledem na obsah výpovědi svědkyně [celé jméno svědkyně], která uváděla, že jí poškozená sdělila, že ji obžalovaný držel za vlasy, chtěl jí sundat tričko a dával jí pohlavní úd do pusy s tím, že měla strach. V neposlední řadě lze taktéž odkázat na obsah výpovědi svědkyně [celé jméno svědkyně], které její dcera – poškozená [celé jméno poškozené] sdělila, že ji obžalovaný zavřel v ložnici, napadl, začal jí strkat pohlavní úd do pusy, přičemž uvedeného jednání zanechal, když tam přišel nezl. [jméno].

Pokud obžalovaný v kontextu shora popsáných důkazů v rámci svého odvolání namítal, že nebyl bez pochybností prokázán pokus spáchat pohlavní styk souloží či jiným způsobem srovnatelným se souloží, když tvrzení poškozené je spíše domněnkou poškozené, pak tento názor obžalovaného je nutno odmítnout. Z výpovědi svědkyně [celé jméno poškozené] je patrné, že mezi ní a obžalovaným v minulosti opakovaně probíhal pohlavní styk, a to vždy dobrovolně, bez nátlaku a násilí. Pokud v posuzovaném případě poškozená jako přímá účastnice celého incidentu popsala jednání obžalovaného jako nátlak, kterému se musela bránit jí popisovaným způsobem, zvyšovala hlas, aby přišly děti, kdy obžalovaný svého jednání zanechal až poté, kdy do ložnice přišel nezl. [jméno], nevzniká nejmenší pochybnost o tom, že mezi obžalovaným a poškozenou v posuzovaném případě nešlo o sexuální akt, který by byl ze strany poškozené [celé jméno poškozené] dobrovolný. Tomuto konečně odpovídá i popis jejího nezletilého syna, který matku po incidentu vnímal jako vystrašenou. Je nutno jako nedůvodnou odmítnout i polemiku obžalovaného v rámci veřejného zasedání o odvolání, v níž tento zpochybňoval řádnost výslechu nezletilého [jméno] v přípravném řízení. Z protokolu o výslechu nezletilého je patrné, že výslechu byl přítomen orgán sociálně-právní ochrany dítěte a taktéž i obhájce obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení]. Uvedený důkaz byl tedy realizován v souladu s ust. § 102 odst. 1 tr. řádu a soud prvního stupně procesně správně protokol o výslechu nezletilého v rámci hlavního líčení přečetl postupem dle ust. § 102 odst. 2 tr. řádu.

V kontextu popsáných důkazů je patrné, že poškozená jednoznačně vnímala jednání obžalovaného jako pokus domoci se orálního sexu, k němuž však nedošlo s ohledem na ztížené manipulační možnosti obžalovaného, který následně svého jednání zanechal na naléhání nezl. syna [jméno]. Soudu v tomto směru nevzniká nejmenší pochybnost o tom, že popis incidentu ze strany poškozené není žádnou její domněnkou, nýbrž věrohodným popisem jednání, k němuž došlo ze strany obžalovaného, kdy o intenzitě jednání svědčí i to, že se poškozené snažil pomoci i její nezl. syn [jméno]. Jestliže s ohledem na tyto důkazy soud prvního stupně dospěl k závěru o tom, že obžalovaný se přes výslovný nesouhlas a aktivní obranu poškozené pokusil vložit jí do úst svůj pohlavní úd, čímž spáchal pokus zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, pak uvedenému závěru soudu prvního stupně nelze jak z hlediska skutkového, tak z hlediska právní kvalifikace, ničeho vytknout. Soud prvního stupně správně poukazuje na to, že za pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží je nutno bez dalšího v intencích judikatury Nejvyššího soudu ČR (rozhodnutí R 25/2010) považovat i případ, při němž jde o stimulaci mužského pohlavního orgánu v ústech poškozené. Zcela správně pak okresní soud poukazuje také na skutečnost, že k jednání obžalovaného došlo v důsledku použití fyzické síly z jeho strany, které se poškozená aktivně bránila, a která mj. spočívala v tom, že jí zasedl na posteli, držel jí ruce a přes aktivní odpor se pokoušel vsunout svůj pohlavní úd do jejích úst, což se mu v konečném důsledku nepodařilo tak, jak plyne z výpovědi samotné poškozené. Odvolacímu soudu s ohledem na provedené důkazy, a to zejména popis incidentu samotnou poškozenou a taktéž nezl. [celé jméno svědka], nevzniká nejmenší pochybnost ani o tom, že jednání obžalovaného bylo vedeno úmyslem domoci se po poškozené, a to i přes její nesouhlas, orálního sexu. Uvedeným jednáním tak obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

a to ve stádiu pokusu dle ust. § 21 odst. 1 tr. zákoníku za situace, kdy k dokonání trestného činu nedošlo.

Pokud soud prvního stupně ve vztahu k uvedenému skutku ukládal souhrnný trest postupem dle ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku v sazbě uvedené v ust. § 185 odst. 2 tr. zákoníku, pak ani k tomuto postupu okresního soudu nemá odvolací soud žádných výhrad. Z obsahu spisu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou sp.zn. 3 T 2/2016 je patrné, že v uvedené věci byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vinným ze spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku za skutky z období listopadu 2015 a byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin. Uvedený trestní příkaz nabyl právní moci dne 30.3.2016, přičemž obžalovanému byl doručen dne 13.3.2016, tedy až poté, kdy se obžalovaný dopustil jednání definovaného pod bodem ad-1/ napadeného rozsudku. V uvedeném případě jsou tak splněny podmínky pro ukládání souhrnného trestu, jak za skutek definovaný pod bodem ad-1/ obžaloby, tak za sbíhající přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku z trestního příkazu Okresního soudu v Jablonci nad Nisou č.j. 3 T 2/2016-96 ze dne 8.2.2016, který nabyl právní moci 30.3.2016. Soud prvního stupně v daném případě tedy správně ukládal trest souhrnný podle zásad definovaných v ust. § 43 odst. 1 tr. zákoníku, a to v sazbě uvedené v ust. § 185 odst. 2 tr. zákoníku, a pokud obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání dvou let, pak ani k takto uloženému trestu nemá odvolací soud žádných připomínek. Uložený trest je trestem uloženým na spodní hranici zákonné trestní sazby, přičemž okresní soud správně přistoupil ke zjištění všech hledisek a skutečností majících význam k určení druhu a výměry trestu tak, jak jsou tyto uvedeny v trestním zákoníku. Obžalovanému nepolehčuje žádná skutečnost, když výpověď obžalovaného nelze považovat za doznání se k trestné činnosti. Obžalovaný je osobou v minulosti opakovaně soudně trestanou, a to i za závažnou násilnou trestnou činnost, přičemž uvedeného jednání se dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení z rozsudku Okresního soudu v Liberci sp.zn. 4 T 151/2011 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci sp.zn. 55 To 322/2015 ze dne 27.10.2015 (právní moc 27.10.2015), kterým byl obžalovaný uznán vinným mj. ze spáchání trestného činu dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 30 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců, tedy do 27.10.2018. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že na obžalovaného je nutno za této situace působit již přímým výkonem trestu odnětí svobody, nelze ani v tomto směru závěrům soudu prvního stupně ničeho vytknout a odvolací soud nepodmíněný souhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2 let, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, hodnotí jako trest spíše mírný.

Odvolací soud v této části napadeného rozsudku shledal odvolání obžalovaného zčásti důvodným, a to pokud jde o jeho námitky ke způsobu výkonu trestu odnětí svobody určenému soudem prvního stupně. Soud prvního stupně nepochybil, pokud obžalovaného pro výkon trestu zařadil postupem dle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Z opisu z evidence z rejstříku trestů obžalovaného je ovšem patrné, že na obžalovaného bylo naposledy v minulosti působeno přímým výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody na základě rozhodnutí Okresního soudu v Liberci ze dne 30.6.2000 sp. zn. 2 T 450/2000, kdy trest odnětí svobody uložený citovaným rozhodnutím obžalovaný vykonal v roce 2001. S ohledem na tento značný časový odstup tedy odvolací soud dospěl k závěru, že z hlediska působení na osobu obžalovaného se jeví jako vhodnější jeho zařazení do mírnějšího typu věznice. Z uvedeného důvodu tedy byl obžalovaný za využití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku pro výkon uloženého souhrnného trestu zařazen do věznice s dozorem.

Pokud jde o část odvolání obžalovaného směřující proti výroku o vině a trestu stran skutku ad-2/ napadeného rozsudku, pak v tomto směru soud prvního stupně správně vycházel z výpovědi poškozené [celé jméno poškozené], která jednoznačně v rámci svého výsledku při hlavním líčení konaném dne 29.8.2016 uvedla, že se snažila bránit jednání ze strany obžalovaného, snažila se ho odkopávat nohama, přičemž obžalovaný jí držel ruce svou jednou rukou a druhou se jí snažil

dostat pod legíny, což se mu podařilo, avšak nepodařilo se mu dostat pod kalhotky poškozené, tričko jí vyhrnul nad prsa. Výpověď poškozené [celé jméno poškozené] v tomto směru plně koresponduje s výpovědí svědka [celé jméno svědka], který vypověděl, že poškozená poté, kdy se vrátila k němu do práce, nejdříve nic neříkala a byla divná, avšak poté mu sdělila, že se jí obžalovaný pokusil znásilnit. Obdobně pak výpověď poškozené plně koresponduje i s úředním záznamem o podání vysvětlení jejího přítele [celé jméno svědka], kterému se poškozená po návratu domů svěřila s tím, že se jí pokusil její známý znásilnit. Konečně pak o věrohodnosti výpovědi poškozené v kontextu výsledku svědka [celé jméno svědka] svědčí obsah sms zpráv mezi svědkem [celé jméno svědka] a obžalovaným, z nichž taktéž jednoznačně plyne, že se poškozená [celé jméno poškozené] svědku [celé jméno svědka] svěřila, že ji chtěl obžalovaný znásilnit. Skutkové závěry soudu prvního stupně ve světle citovaných důkazů v tom směru, že obžalovaný se i přes aktivní obranu poškozené tuto snažil osahávat na prsou, posléze vsunul ruku pod legíny a přes spodní prádlo pohyboval rukou v oblasti genitálií poškozené, je nutno považovat za správné. Věrohodnost výpovědi poškozené, která popsala jednání obžalovaného jako bezprostředního účastníka incidentu, není v podstatných bodech zpochybňována žádným z provedených důkazů (krom výpovědi obžalovaného, který spáchání trestného činu popírá) a za této situace nemá ani odvolací soud nejmenší důvod pochybovat o průběhu incidentu tak, jak jej v rámci výpovědi popsala právě poškozená. Obdobně odvolací soud musí souhlasit se závěry soudu prvního stupně v tom směru, že z uvedených důkazů nelze vzít za prokázání existenci přímého úmyslu v jednání obžalovaného navodit situaci srovnatelnou se souloží coby subjektivní stránky kvalifikované podstaty trestného činu dle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, nýbrž pouze existenci úmyslného jednání směřujícího k překonání odporu poškozené za účelem zasáhnout tak do jejího práva na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě. I v tomto směru soud prvního stupně vyčerpávajícím způsobem vysvětluje a zdůvodňuje své závěry, a lze tak v plném rozsahu v tomto směru odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud pak z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaného soud prvního stupně uzavřel, že obžalovaný svým jednáním pod bodem ad-2/ naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu znásilnění ve smyslu § 185 odst. 1 tr. zákoníku (a nikoliv skutkové podstaty dle ust. § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu tak, jak mu bylo kladeno za vinu podanou obžalobou), je i tento závěr soudu prvního stupně správný.

Pokud jde o trest ukládaný soudem prvního stupně za jednání pod bodem ad-2/ napadeného rozsudku, pak odvolací soud i v tomto případě musí poukázat na skutečnost, že obžalovanému byl ukládán trest při spodní hranici zákonné trestní sazby dle ust. § 185 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž obžalovaný je osobou v minulosti opakovaně soudně trestanou i pro závažnou násilnou trestnou činnost. Uvedeného jednání se obžalovaný dopustil krátce poté, kdy byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 8.2.2016 s datem právní moci 30.3.2016 ve věci sp.zn. 3 T 2/2016 pro majetkovou trestnou činnost a navíc krátce po spáchání skutku popsaného pod bodem ad-1/ napadeného rozsudku. Je nutno přisvědčit závěrům soudu prvního stupně v tom směru, že i v tomto případě je nutno na obžalovaného působit vzhledem k závažnosti páchané trestné činnosti nepodmíněným trestem odnětí svobody, přičemž trest odnětí svobody uložený při samé spodní hranici zákonné trestní sazby ve výměře jednoho roku odvolací soud rozhodně neshledává trestem nepřiměřeně přísným.

Ve shodě s odůvodněním tohoto rozsudku formulovaným shora ve vztahu ke způsobu výkonu trestu odnětí svobody odvolací soud doplňuje, že i v případě způsobu výkonu trestu odnětí svobody ukládaného za skutek pod bodem ad-2/ napadeného rozsudku soud prvního stupně nijak nepochybil, pokud obžalovaného pro výkon trestu zařadil postupem dle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. S ohledem na značný časový odstup projednávané trestné činnosti od posledního přímého výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody obžalovaným, odvolací soud i v tomto případě využil pravidla zakotveného v ust. § 56 odst. 3 tr. zákoníku a zařadil obžalovaného pro výkon uloženého trestu do věznice s dozorem, neboť tento způsob

výkonu trestu se odvolacímu soudu jeví jako vhodnější z hlediska výchovného působení na osobu obžalovaného.

Pokud obžalovaný dále v rámci svého odvolání brojil proti uložení ochranného opatření, a to ochranného léčení protitoxikomanického v ústavní formě, pak v tomto směru odvolání obžalovaného odvolací soud neshledal důvodným. Z popisu evidence z rejstříku trestů obžalovaného je patrné, že obžalovanému již v minulosti bylo uloženo ochranné léčení protitoxikomanické v ambulantní formě, z něhož byl propuštěn dne 5.4.2008. Lze dále poukázat na výpověď poškozené [celé jméno poškozené], z níž je patrné, že obžalovaný užíval drogy, o čemž poškozená věděla od léta, a v negativním slova smyslu se vyjádřila i k chování obžalovaného pod vlivem pervitinu v tom směru, že pokud si obžalovaný vzal pervitin, takto bylo špatné. Poškozená uváděla, že obžalovaný měl problémy s drogami, myslí si, že z něj byl cítit alkohol a v době incidentu byl pod vlivem něčeho, vedl divné řeči, ovšem neuměla na něm poznat, zda je pod vlivem drog či alkoholu. Shodně pak i obžalovaný v rámci své výpovědi abusus pervitinu zmiňuje, když uvedl, že den předtím si vzal pervitin za 200- 300 Kč, v ten den měl 3-4 piva, přičemž drogy v kombinaci s alkoholem na něj působí tak, že by vše chtěl stihnout, udělat a každému vyhovět. Ze závěrů znaleckého posudku znalce [celé jméno znalce] je přitom zjevné, že obžalovaný je osobou závislou na psychotropních látkách, přičemž jeho pobyt na svobodě je z psychiatrického hlediska nebezpečný, neboť i nadále je zde předpoklad, že obžalovaný bude zneužívat psychotropní látky se všemi negativními společenskými důsledky. S přihlédnutím k uvedeným důkazům soudu nevzniká pochybnost o tom, že zneužívání psychotropních látek obžalovaným projevující se negativními změnami v jeho chování bylo i v uvedeném případě jednou z příčin spáchání trestné činnosti obžalovaným, pokud jde o skutek pod bodem ad-1/ rozsudku. Za situace, kdy znalec doporučil výkon ochranného léčení protitoxikomanického formou ústavní léčby, je tedy i vzhledem k závažnosti nyní projednávané trestné činnosti obžalovaného nutno výrok soudu prvního stupně o uložení ochranného léčení protitoxikomanického v ústavní formě považovat za věcně správný.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti odvolací soud uzavírá, že odvolání obžalovaného bylo shledáno důvodným pouze, pokud jde o výroky napadeného rozsudku okresního soudu stran způsobu výkonu obou uložených trestů odnětí svobody. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy odvolací soud postupem dle ust. § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek soudu prvního stupně v tomto rozsahu zrušil a současně dle ust. § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl tak, že obžalovaného pro výkon obou uložených trestů odnětí svobody zařadil za využití ust. § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dozorem. Za situace, kdy odvolání obžalovaného v zůstatku nebylo soudem shledáno důvodným, byl rozsudek soudu prvního stupně ve zbytku ponechán beze změny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 2. prosince 2016

Mgr. Gabriela Pudilová
předsedkyně senátu